

Kerstverhaal 2022

De mensen in het dorp noemde haar Witkapje. Dat was al zo sinds haar jeugd omdat ze altijd een grote witte doek over haar hoofd droeg die breed gedrapeerd over haar lichtblauw gewaad viel. Dat ze eigenlijk Maria heette, waren de dorpingen vergeten. Witkapje was hoogzwanger. Volgens haar eigen zeggen was dit gekomen toen ze een oude lamp bij haar oma poetste. Om de lamp mooi te laten blinken, had ze er stevig over gewreven terwijl ze fantaseerde over een lekkere vrijpartij. Na een hevig gesis was er een grote blauwe geest uit de lamp gekomen. Die had iets gepreveld over drie wensen en haar vervolgens hard genomen. Witkapje had een tweet op #MeToo geplaatst, maar daar werd alleen met ongeloof op gereageerd. De dorpsgenoten geloofden er eveneens niets van; volgens hen kon niemand anders de vader zijn dan 't Juupke, de timmerman die te pas en te onpas bij haar klusjes deed.

Witkapje had net samen met 't Juupke de kerstboom opgetuigd, toen er hard op de deur werd geklopt. Een kat met hoge lieslaarzen stond voor de deur en hield een rol perkament in zijn poot. Ter begroeting zwaaide hij sierlijk met zijn hoed: 'In opdracht van de Markies van Carabas moeten alle mannen die 'Juupke' heten en ervan verdacht worden dat ze seks voor het huwelijk hebben gehad, zich melden bij de grote boze wolf,' zei hij plechtig. 'Dit onder begeleiding van het bewijsmateriaal.' Hij wees naar Witkapje.

'Maar, maar...' stamelde Juupke.

'Niks te maren,' onderbrak de gelaarsde hem en hij overhandigde hem het dictaat. Vier muizen renden verschrikt naar hun holletje, maar de kat was sneller en at ze achter elkaar op. Hij zwaaide met zijn hoed en vertrok. Juupke keek als een verkleed snoepje.

'Oh, Juupke, hoe moet dan nu?' Witkapje sloeg haar handen voor haar gezicht, haar schouders schokten.

Juupke trok haar naar zich toe en drukte haar hoofd tegen zijn borst. 'We hebben geen keus, Witkapje, we zullen op weg moeten gaan. Ik neem de ezel, dan kun jij daar op zitten.'

Witkapje schudde haar hoofd, tranen liepen als slootjes over haar wangen. Ze snikte: 'Dat zal niet gaan. De ezel heeft Corona en zit in quarantaine.'

Plots verscheen een fel wit licht. Een mooie fee met toverstaf kwam naar voren. 'Niet huilen, kindje, dat lossen we wel even op voor je. Juupke haal eens een pompoen.'

Juupke stond als aan de grond genageld. Als timmerman had hij natuurlijk altijd een klauwhamer aan zijn gordel hangen en hij trok de nagels één voor één uit de grond. Hij spoedde zich naar het voorraadhok en griste een pompoen van het rek.

'Leg maar buiten op de grond,' zei de fee terwijl ze met haar staf de voordeur had geopend. Ze wees met haar staf naar de pompoen waar een regen van sterren op dwarrelde en de pompoen langzaam maar zeker in een gouden koets veranderde. Witkapje en Juupke stonden erbij met open mond. 'Jullie hebben vast en zeker een stuk of vier muizen?' vroeg de fee.

Juupke's voorhoofd rimpelde. 'Verdorie, nee, die heeft die stomme gelaarsde kat net opgegeten. We hebben alleen maar vlooiën.'

'Dan doen we het daarmee,' zei de fee. Ze plukte vier vlooiën uit de haren van Witkapje en liet weer een sterrenregen op ze dalen. 'Het worden dan wel springpaarden. Je moet het er maar mee doen, Juupke, want jij bent de koetsier. En, oh ja, ga maar snel op weg want door de stikstofmaatregelen mogen de paarden tot maximaal twaalf uur vannacht schijten en dan wordt de betovering verbroken.'

De paarden schrokken van alle omgekeerde vlaggen die in de wind wapperden en sprongen alle kanten uit. Juupke had moeite om ze in het gareel te houden. Door het hobbelen en slingeren van de koets waren de vliezen bij Witkapje gebroken als aankondiging dat de bevalling aanstaande was. Plots trok

Juupke hard aan de teugels. 'Juui, paardjes, juui .' Vlak voor hen staken zeven dwergen de weg over. Ze droegen een glazen doodskist op hun schouders met daarin de mooiste vrouw die Juupke ooit gezien had. 'Wat is er gebeurd?' vroeg Juupke aan een van de dwergen.

'Sneeuwwitje is dood,' huilde de dwerg, 'we hielden allemaal zielsveel van haar.'

Juupke krabt achter zijn oor en denkt: 'Zeven dwergen met één grote meid. Die hadden we nog niet bij de LHBTIQ+. Een flinke tongzoen en ze komt weer tot leven. Maar in het bijzijn van mijn verloofde die net haar vruchtwater heeft uitgestort in de koets, kan ik dat niet maken.' Hij sprong van de bok, nam de klauwhamer uit zijn gordel en sloeg de glazen kist aan gruzelementen. Sneeuwwitje viel op de grond en door de klap schoot een stuk appel uit haar keel. Ze opende haar ogen.

'Maak er maar een mooi feestje van,' riep Juupke naar de dwergen. 'We moeten door.' Hij wees op zijn horloge en liet de teugels vieren.

Een heftige sneeuwstorm was komen opzetten. Sneeuwvlokken van een meter doorsnede vielen uit de lucht. 'Die verdomde klimaatverandering ook,' zuchtte Juupke. Ergens in de verte luidde een kerkklok de komst van middernacht in. Uit een paard steeg een ster omhoog. Juupke stopte de koets en niet lang daarna kwamen overal sterren uit de paarden en de koets en in een mum van tijd waren er nog vier vlooiën en een natte pompoen over. Juupke sloeg zijn rechterarm om Witkapje en met zijn linkerarm duwde hij de eenmetervlokken sneeuw van hen af. 'We moeten onderdak zoeken,' schreeuwde hij tegen Witkapje om boven het geluid van de vallende sneeuw uit te komen. 'Daarachter staat een schuur, weet ik.' Hij wees met zijn vinger. Witkapje knikte bibberend met haar hele lichaam. Ze kon de persweeën amper onderdrukken. Juupke slaakte een kreet. De schuur was weg, evenals alle andere gebouwen in de omgeving.

Plots kwam een olifantenjong op hun af. Hij wees met zijn slurf in de richting waar de schuur stond. 'Vorig jaar heeft een grote overstroming alles weggesleurd,' legt hij uit. 'Tja, het klimaat. En vanwege de CO2-uitstoot mag het niet weer opgebouwd worden. Gaan jullie maar snel op mijn rug zitten, dan breng ik jullie naar een droge plek.'

Juupke tilde Witkapje op de rug van het beestje en toen ze beiden zaten, klapperde het olifantje met zijn oren. Steeds harder gingen ze op en neer tot de poten van het dier los kwamen van de grond. Hij vloog met hoge snelheid in de richting van een dierenstal in een grot.

Het was koud in de stal. Er lagen een paar balen stro, wat hooi in een voederbak en een hoop geitenkeutels op de grond. Juupke zocht naar dekens of lappen stof. Het kindje kon ieder moment komen. Achter in de stal stonden wat oude meubels, een tafel, dressoir, spinnenwiel en een staande klok. Hij opende de klokdeur. Daar zat in een hoekje een bibberend geitje met haar pootje voor haar ogen. Toen ze zag dat het Juupke was die de deur geopend had, kwam ze aarzelend uit de klok.

'Al mijn broertjes en zusjes zijn opgegeten door de grote boze wolf,' snikte het geitje. 'De wolf wil een steeds groter territorium en heeft zijn jongen uitgerust met raketten, pantserwagens en bommen en gesommeerd om het buurland te veroveren. Veel dieren en misschien nog wel meer jonge wolven zijn in de oorlog al gesneuveld.'

Juupke sloeg zijn hand voor zijn mond. 'In Limburg is de wolf ook al gesignaleerd...Jezus Christus.'

'Dat is een mooie naam; zo gaan we ons kindje noemen,' fluisterde Witkapje achter hen en met een krachtige inspanning perste ze de baby uit haar lichaam. Juupke snelde naar haar toe, nam de nijptang uit zijn gordel, knipte de navelstreng door, legde de baby op de buik van Witkapje en dekte moeder en kind toe met jute zakken vol hooi.

In een mum van tijd stroomde de stal vol met mensen en dieren die op kraambezoek kwamen. Jaap bracht toverbonden, Repelsteeltje een gouden draad, Klein Duimpje broodkruimels, Ariël een schelp, de stiefmoeder een appel en Mogli het vuur zodat het lekker warm werd in de stal. Tinkelbel vloog

boven de stal. Het was er gezellig vertoeven en een kabaal van jewelste, maar dat leek een meisje achter in de stal niet te deren. Ze sliep als een prinses met haar hoofd op het spinnenwiel. Plots verstomde het geroezemoes. Alle hoofden draaiden richting ingang toen daar drie koningen knielden: twee blanken en één roetveegkoning. Zij kwamen uit het oosten en hadden de meest kostbare geschenken bij zich: een kubieke meter gas in een mooie geschenkverpakking, een volle batterij en zelfs een jerrycan diesel. Kreten van verwondering vulden de stal om vervolgens over te gaan in een luid applaus.

Als donderslag bij heldere hemel werd het muisstil toen de jager binnenkwam. Hij draaide zijn hoofd van links naar rechts en weer terug. Hij las de hoopvolle vragen in de ogen van de kraambezoekers en schraapte zijn keel.

‘Helaas, beste aanwezigen, ik kan deze Kerst niet de verlossende boodschap brengen. De grote boze wolf leeft nog, speelt nog steeds oorlog om zijn territorium te vergroten en probeert zoveel mogelijk mensen letterlijk in de kou te zetten. De inflatie zal nog doorgaan en een economische crisis lijkt onafwendbaar. Het ergste is natuurlijk het bloed dat vergoten wordt door de waanzin van dit dier.’

Witkapje stond op. Ze ging in het midden staan, pakte haar kapje vast. Iedereen hield de adem in en sloeg een arm voor de mond toen ze theatraal het wit kapje van haar hoofd rukte en op de grond smet. Dit kon haar lijfstraffen opleveren, mogelijk met de dood tot gevolg. Witkapje zonder wit kapje richtte zich tot de jager.

‘Beste jager, we hebben al eens eerder een boze wolf doodgeschoten, zijn buik opengesneden, met stenen gevuld, dichtgenaaid en verdrongen. Ik heb er alle vertrouwen in dat ook deze boze wolf de langste tijd heeft gehad. Want het kan niet anders dat ook dit verhaal moet eindigen met: en ze leefden nog lang en gelukkig.’

Fijne feestdagen,
Sjef Leenen,
December 2022.